

СЛАМКАТА

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

Живяло някога едно момче, което си нямало нито майка нито баща. Името му било Таро. То било сам-самичко на света, затова много тъжало. Дори не му се живеело на тази земя.

Веднъж Таро решил да отиде в храма на богинята на милосърдието Канон^[1] и да ѝ се помоли.

— Господарке Канон, ще сторя всичко, каквото ми кажеш. Само моля те направи живота ми по-щастлив! — молел се Таро горещо.

Неочаквано го налегнала непреодолима дрямка и той заспал.

— Таро — извикала името му богинята Канон. — Чух молбата ти и искам да ти помогна. Когато си тръгнеш от тук, пази много добре първото нещо, което попадне в ръката ти. Разбра, нали? Не забравяй това, което ти казах.

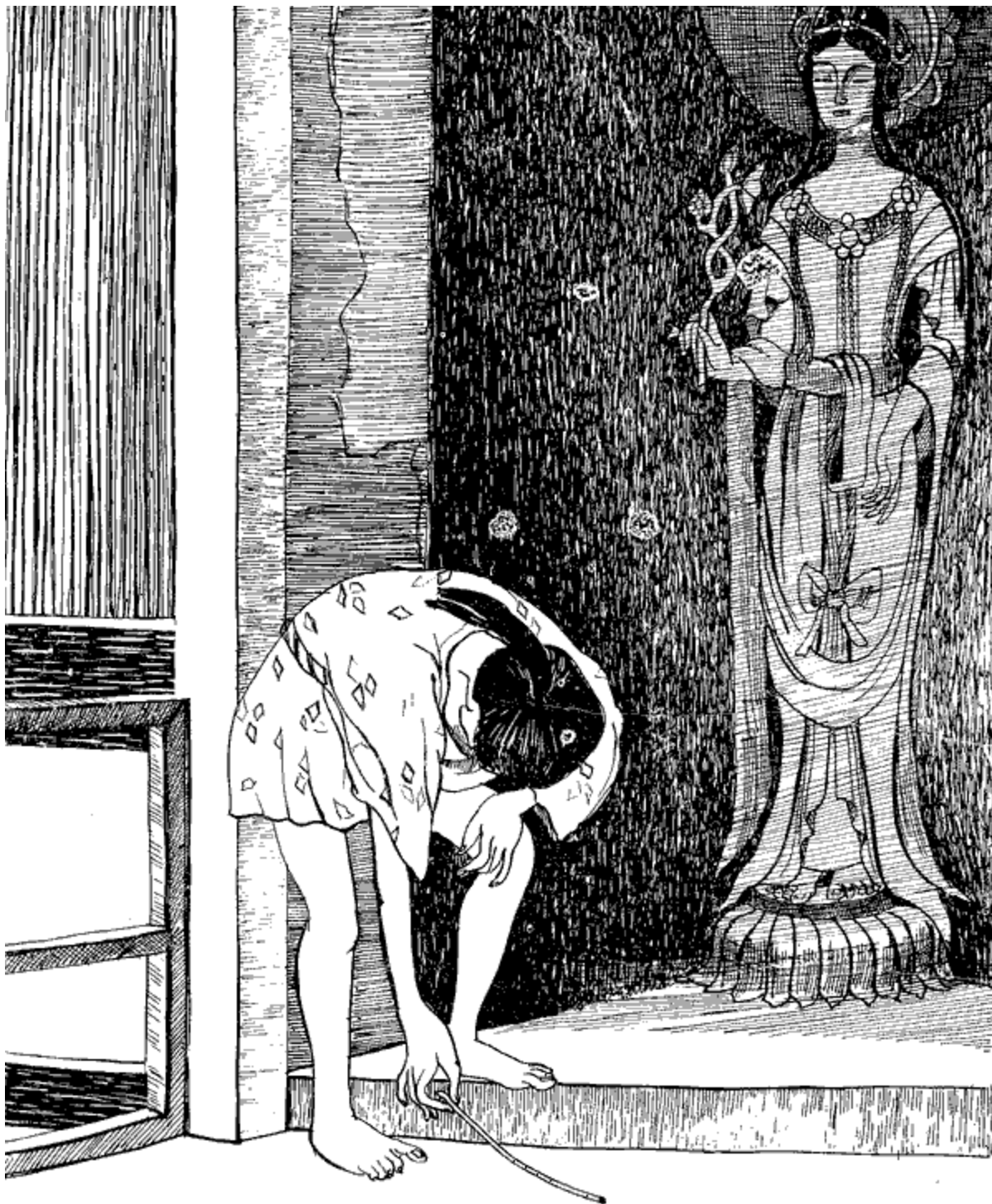
— Добре, добре — отговорил Таро и внезапно се събудил. Огледал се — наоколо нямало никой.

— Нима, това, което чух беше само сън. Но това наистина беше гласът на господарката Канон. Не приличаше на човешки глас. Беше прекрасен. Това е била Канон, наистина е била Канон. Канон никога няма да ме излъже.

Все още учуден, Таро си тръгнал към къщи. Но пред вратата на храма се спънал в един камък и паднал на земята.

— Ох, как се ударих! — пъшкал той като си разтривал коляното. Тъкмо се канел вече да стане, когато възкликнал от изненада — забелязал, че в лявата си ръка държи дълга сламка от оризово стъбло.

— Виж ти, какво е това. Господарката Канон каза да пазя добре онова, което първо попадне в ръцете ми. Значи тази сламка. Ще я държа здраво, за да не я загубя.

И момчето продължило пътя си като стискало сламката в ръка. Не щеш ли около него се завъртял един бръмбар. „Бръмम्म, бръмम्म“ — бръмчал той и се въртял около момчето. То много се ядосало:

— Махай се от тук, досаден бръмбар такъв! — и замахнал да го улови. И наистина успял да го хване. Тъй като бръмбарът се опитвал да избяга, момчето го завързало на върха на сламката.

„Бръмммм, бръмммм“ — бръмчал завързания бръмбар и се опитвал да отлети, но не можел и затова обикалял в кръг.

На Таро това се видяло много интересно и се разсмял. Развеселен, той продължил пътя си като държал завързания бръмбар пред себе си.

Насреща му се задала каруца. В нея седяло момче, което изглежда било от богато семейство. Момчето забелязало завързания на сламката бръмбар и казало на своя придружител.

— Искам този бръмбар. Купи ми го.

— Той не се продава — отвърнал придружителят, но момчето не искало и да чуе.

— Искам го! Искам го!

Като чул това, Таро се усмихнал и подал на момчето завързания бръмбар с думите:

— Заповядай, подарявам ти го.

— Благодаря ти, момче — обърнал се придружителят към него и му подал една голяма мандарина, като още веднъж му благодарил.

Таро взел мандарината и продължил пътя си. Тъкмо се колебаел, дали да изяде този скъп плод, когато пътят го извел на полето. Там Таро видял една девойка. Тя била полегнала на тревата и явно била болна, защото непрекъснато повтаряла:

— Вода, дайте ми вода!

— Ей сега, ей сега ще намерим — суетели се слугите ѝ около нея. Но в околността нямало нито река, нито кладенец. Къде ли да намерят вода? — питали се те разтревожени.

— Вода, вода, бързо ми дайте вода! — шепнела девойката с треперещ глас.

Таро се доближил до нея и ѝ подал мандарината.

— Може би, ако изядете тази мандарина, ще Ви стане по-добре. Заповядайте!

— Много ти благодаря. Мисля, че ще ми помогне. Какво мило момче!

Слугите изстискали сока от мандарината и го поднесли към устните на девойката. Като го изпила, тя се почувствувала по-добре.

— Дайте на момчето това — каза девойката. Слугите подали на Таро красив копринен плат, който блестял на слънцето.

— От нашата господарка в знак на голяма благодарност — казали те. Таро много се учудил. Заради една мандарина той получил толкова скъп копринен плат.

— Но моля ви, аз не мога да взема плата. С нищо не съм го заслужил.

— Напротив, напротив, ти много ми помогна — каза девойката и продължила пътя си заедно със слугите.

Таро си говорел сам:

— Сламката се превърна в мандарина, а мандарината се превърна в копринен плат. Какво ли ще стане по-нататък? Това е непонятно за моя ум. Само Господарката Канон знае бъдещето.

В края на полето Таро забелязал много хора събрани в кръг. Те шумно разговаряли за нещо.

— Какво се е случило? — попитал Таро един човек.

— Един кон падна на пътя.

— Умря ли?

— Така изглежда. От устата му излиза пяна. Иди да видиш.

Момчето се промъкнало между хората и излязло най-отпред. Конят лежал на земята с пяна на уста, без да мърда.

— Какъв хубав кон. Жал ми е за него — неволно промълвил Таро.

— На човек винаги му става мъчно, когато умре кон. Но за съжаление нищо не можем да направим — се обърнал към него конярят. А после му предложил:

— Искаш ли да ти го отстъпя. Можеш да продадеш кожата. Бих го направил сам, но много бързам. Е какво, съгласен ли си?

Таро се съгласил да получи коня, като в замяна даде на коняря копринения плат.

— Милото конче! Дали не може да се съживи. Ще помоля господарката Канон да го съживи. — Таро събрал ръце за молитва и прошепнал:

— Богиньо Канон, моля те, нека този кон да се съживи! Много ми е жал за него. Не искам да продавам кожата му.

Така се молел Таро, когато изведнъж конят се раздвижил, изправил се на крака и изцвил.

— Я, той се съживи, той се съживи. Колко хубаво — извикал Таро и го повел към града.

В една къща в края на града се местели. Колата, с която искали да пренесат покъщнината, била претоварена и хората безуспешно се опитвали да я помръднат.

Таро отишъл при тях и ги поздравил.

— Колата сигурно е много тежка. Ако я тегли кон, ще бъде по-добре нали? Ако искате, мога да ви отстъпя моя кон?

— Би било добре, но сигурно конят струва много скъпо.

— Няма да ви го продам скъпо. Можем да се споразумеем за цена, която е добра за вас.

— Какво да направим? Ако си съгласен, можем да разменим тази къща и двора зад нея за твоя кон.

— Къщата и двора? Може ли да ги видя.

Таро огледал къщата — била здрава. Надникнал и в двора — той също бил добре поддържан. Предложението му се понавило.

— И къщата и двора ми се виждат хубави. Нека направим замяната — веднага решил Таро. Той дал коня и получил къща и двор.

Таро вече нямало да се скита немил — недраг по света. Имал си собствен дом, в който да живее.

След няколко дни той прекопал двора зад къщата и засял жито и зеленчуци. И защото работил много усърдно, получил добра реколта.

Не след дълго той се замогнал, станал човек с положение и всички започнали да го наричат „богаташът от сламка“.

---

[1] Божество от будисткия пантеон. Тя е почитана като богиня, която се грижи за всички хора, които имат нужда от помощ, особено за болните, слабите, бедните и бъдещите майки. Тя сочи на всички пътя към освобождаването им и затова може да приема 33 облика. Често е изобразявана с много лица и много ръце. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.